

altsaa et mindre Beløb. Saa kan Spørgsmaalet komme under Overvejelse til den Tid, om man vil blive staaende derved eller gaa videre. Men det forekommer mig dog, af det er ganske klart, hvad Lovforslagets Mening er; for mig frembyder det ikke nogen Tvivl. Men hvis det er det ærede Medlem om at gøre, at vi skulle komme til fuld Forstaaelse, saa at han kan være sikker paa, at Kommunerne saa disse Halvdele, saalænge der er en Halvdel til dem, da skal jeg være villig til at overveje Spørgsmaalet om en ny Redaktion, skønt jeg ikke tror, det behøves. For saa vidt som jeg videre faar med Sagens Detailbehandling at gøre, skal jeg være villig til at modtage Ændringer, men det er en utvivlsom Bestemmelse, som staar her, at Kommunerne saa Halvdelen af, hvad de have ydet efter Loven; først naar Statens Bidrag ikke naar til, kan denne Halvdel nedsættes indtil dette Beløb. Hvor langt Statstilskuddet vil slaa til, kan ingen sige. Det forekommer mig, at, hvad det ærede Medlem her har nævnt, at Fattigbyrden ved denne Lov vilde være stigende for Kommunerne foruden Statens Bidrag, det er et stort Spørgsmaal. Jeg er snarere tilbøjelig til at tro, at den ikke vilde blive det for Kommunernes Vedkommeude, men det kan ingen sige noget om. Det er klart, at Hovedpunktet i Sagen er det, at adskillige Foll, som ellers med Nødvendighed vilde komme ind under Fattigvæsenet, herefter vilde komme ind under dette Lovforslag. Der ligger Sagen. Hvor mange det bliver, er det ikke muligt paa Forhaand at sige, heller ikke, hvor meget det bliver. Der lader sig efter min Formening ikke sige mere end, at for Tiden er Fattigudgifterne for det samlede Land efter Angivelser fra 1887 7,098,000 Kroner; om Kommunens Udgifter ville stige eller gaa nedad, kan intet Menneffe sige, men at der vil blive anvendt 4 Mill. Kr. til Alderdomsunderstøttelse ved Siden af Fattigudgifterne, er ganske sikkert, og at Staten vil saa en positiv Merudgift af 2 Mill., det er ogsaa sikkert. Jeg er tilbøjelig til at tro, at for Kommunerne ville Udgifterne blive noget mindre, fordi en Del af dem, som ellers vilde gaa ind paa det kommunale Fattigvæsen, utvivlsomt vil komme ind under dette Lovforslag, men derom skal jeg ikke sige eller spaa noget. Jeg indrømmer, at der maa et vist Skøn til, men ærede Medlemmer ville se, at de Millioner, der staa i Lovforslaget som Tilskud fra Statens Side, ville strække til i ret lang Tid som en passende Forsørgelse. Naar dette Tilskud nu her paa Lovforslaget foreslaas givet, da vedtender jeg mig selvfølgelig, at det har

vedkommende Forslagsstillere bekendt, at de kunde sætte dette Tilskud ind paa Lovforslaget og vente det accepteret af Ministeren. Det kan ikke forundre nogen; thi under Forhandlingen af Fattigloven bemærkede jeg med Hensyn til § 64, at det burde være Genstand for nærmere Overvejelse, om Staten ikke skulde yde et Bidrag, og om ikke Forslaget derom — der var stillet et Ændringsforslag desangaaende — skulde omformes i en særlig Lov. Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til Lovforslaget som Helhed, og jeg har ikke noget væsentligt at udsætte paa det. Om der kan blive Tale om Ændringer paa mindre væsentlige Punkter, skal jeg henstille, der vil vel nok blive Lejlighed til at forhandle derom. Det forekommer mig ikke, at man kan klage over denne Sags Behandling. Naar den bliver undergivet 3 fulde Behandlinger her i Tinget med passende Frister, saa forekommer det mig ikke, at Tinget har Ret til at kræve mere. Undertiden nøjes man med mindre.

Lauridsen: Der er noget glædeligt ved den overordentlige Mængde af Alderdomsforsørgelsesforslag, der har foreligget i denne Samling. Det vil erindres, at den ærede Indenrigsminister kom med sit Forslag, og at der derefter har været et Alderdomsforsørgelsesforslag indbragt af tvende ærede Medlemmer af dette Ting, og at der har været et Alderdomsforsørgelsesforslag fremme ved anden Behandling af Fattigloven, samt at der i Mellemtiden mellem det her foreliggende Alderdomsforsørgelsesforslag og det sidstnævnte ogsaa har været et saabant Forslag til Behandling, altsaa i alt 5 Forslag om Alderdomsforsørgelsen. Jeg siger, at det er glædeligt at se paa, at dette Spørgsmaal og den Tanke, som ligger bagved — Tanken om Samfundets Forsørgelsespligt overfor dem, der ere udtjente, og særlig overfor dem, der ere udtjente ved det tyvste Arbejde — er saa stærk, at den arbejder sig frem ved Forslag paa Forslag, og at der gøres saa meget del for at udføre denne Tanke og del for at komme uden om den. Saaledes opfatter jeg nemlig dette Forslag, som her foreligger. Jeg siger, at det er glædeligt at se dette, thi det beviser, at denne Sag næppe vil ende med det Forslag, som her foreligger, hverken i Befolkningen eller her i Rigsdagen. Men det er ogsaa det eneste glædelige, jeg kan se ved dette Forslag, thi jeg maa sige, at af alle de Forslag, der have været fremme, er dette det fletteste. Det forekommer mig, at det er endnu flettere og har endnu mindre retslig Virkning for den fattige end det